

РЕШЕНИЕ

№ 469

гр. София, 23.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **13857** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Т. Х. гражданин на А. срещу Решение №УП-ОК-29/22.11.2019 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ,с което последният на основание чл.70,ал.1,вр.с чл.13,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ отхвърлил молбата на А. Т. Х. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че обжалваното решение е издадено на основание чл.70,ал.1 от ЗУБ вместо по общия ред, без да са посочени основанията за това, като не е обосновано и наличието на чл.13,ал.1 от ЗУБ. Посочва се още, че отказът за предоставяне на статут е незаконосъобразен, като административният орган неправилно е приел, че не са налице основанията за предоставяне на международна закрила. Твърди се още ,че решението е издадено в нарушение на съдопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на доказателствата по делото, като решаващият орган не е съобразил с разпоредбата на чл.9 от ЗУБ, не е обсъдена бежанската история на молителя и най- вече обстоятелството , че в А. животът му е в опасност поради наличие на заплахата от нечовешко и унижително отнасяне или наказание от страна на талибаните. Наред с това в жалбата се сочи, че чужденецът е подал молба за закрила и следва да бъде освободен и предаден в ДАБ, тъй като с подаването на молба за

закрила, той престава да бъде незаконно пребиваващ чужденец и е следвало Председател на ДАБ да издаде Заповед за настаняване в ДАБ, а като не е сторил това е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила. Иска се отмяна на решението и връщане на административната преписка за ново разглеждане при спазване на дадените указания.

В съдебно заседание, оспорващият-А. Т. Х. редовно и своевременно призван, се явява и поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по оспорването-Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призван, се представлява от юриконсулт Ч., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед рег. № УРИ 5392 ПАМ-676/10.09.2019 година на Началник сектор“ незаконна миграция към Отдел“ Миграция“ при СДВР е наложена ПАМ“ Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна на чужденеца- А. Т., гражданин на А. .

На 04.11.2019 година оспорващият А. Т.-гражданин на А. депозирал молба до ДАБ,с която поискал да му бъде предоставена международна закрила от РБ. Молбата е подадена в СДВНЧ- С. и е регистрирана на тази дата в СДВНЧ- С..

Молбата за предоставяне на закрила от чужденеца е регистрирана в ДАБ на 12.11.2019 година.

След регистриране на молбата,на същата дата,оспорващият попълнил Регистрационен лист,в който посочил,че гражданството му е А.,етническа принадлежност-берберин, религия мюсюлманин образование-основно,без професия,, неженен е, снета му е Е. дактилоскопна експертиза,запознат е с правата и задълженията си,както и със Списъка на организации,които осъществяват правна помощ на търсещи закрила.

На 19.11.2019 година с оспорващия е проведено интервю, в което той посочил, че е съгласен да бъде преводач М. К., готов е за интервюто, потвърждава отразеното в Регистрационния лист, по религия е мюсюлманин и не прави разлика между сунити и шиити, и когато решил да напусне Турция и да отиде в Гърция,гръцките власти без да го питат за името са го върнали в Турция и пред турските власти се е представил с неистински имена- А. С., като гръцките власти за го връщали в Турция около 14- 15 пъти и като се връщал в Турция се представял за палестинец, за либиец ако не му вземат отпечатъци,оригиналът на алжирския му паспорт се намира в [населено място] при негов брат, който е в България от 2014 година и е женен за българка.В А. е живял в [населено място], област Б. и в селото е живял в къщата на баща му,заедно с цялата му рода, има един брат в България, един във Ф.,учил е до 11 клас, но не го е завършил, като през 2018 година е спрял да учи, работил в А. като общ работник в строителството, не е членувал в политическа партия или организация,не се интересува от политика,не е имал проблеми с властите в А.,не е бил арестуван,съден или осъждан в А., напуснал е А. няколко пъти и то легално за Турция, а със самолет е напуснал окончателно А. на 26 или 27 юни 2019 година легално със самолетен полет А.- И.- С., имал е българска виза“ С“ с алжирския му паспорт за частно посещение и

оттогава е в България,а през месец септември 2019 година българската полиция е дошла на проверка в дома на брат му О. в [населено място] и тогава е бил задържан и отведен в СДВН- Б., като в А. берберите не са обичани от арабите,нямат никакви права и са лишени от права да искат отделна държава, но никой не им я дава, в А. са се сбили с един човек и той подал жалба в полицията и след тази жалба той напуснал А. и преди да получи призовката от съда и няма друга причина да напусне А., като бербер не е имал лични проблеми в А., но арабите имат право на жилище, като от държавата на берберите не се дава жилище и няма да се завърне в А. по причините,които е изложил и иска статут и да се учи тук.

На 22.11.2019 година, ответникът по оспорването издал оспореното Решение № УП-ОК-29,с което отхвърлил молбата за предоставяне на международна закрила на кАдел Т. Х. като явно неоснователна.

Решението е връчено лично срещу подпис на чужденеца на 28.11.2019 година и е запознат с текста му на език, който владее с помощта на преводач.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства кога молбата за предоставяне на закрила е регистрирана в ДАБ.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №УП-ОК-29/22.11.2019 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ,представява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.Разпоредбата на чл.169 АПК поставя допълнителни критерии,с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност-да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

В разглеждания случай,оспореното решение е издадено на основание чл.70,ал.1 от ЗУБ -разпоредба,предоставяща възможност на интервюиращ орган при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

За наличието на оперативна самостоятелност,говори и самият текст на чл.70,ал.1 от ЗУБ-чрез използване на израза”може”.В този смисъл,по силата на самата законова разпоредба е предоставена възможност на административния орган,при наличие на някоя от изброените хипотези по своя преценка да приложи ускорена процедура в производство по общия ред в срок до 10 работни дни от регистриране на чужденеца, когато молбата му е явно неоснователна. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира,че административният орган е разполагал с оперативна

самостоятелност,даваща му право на свободна преценка при издаване на оспореното решение и то по силата на самия закон-ЗУБ.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Интервюиращ орган при ДАБ към МС,на когото нормата на чл.70, ал.1 от ЗУБ е предоставила правото да приложи ускорена процедура в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. Наред с това от събраните доказателства е установено,че интервюиращ орган изрично е определен от Председател на ДАБ за такъв по силата на заповед от 23.03.2016 година на основание чл.48,ал.1,т.10. от ЗУБ-Председателят на ДАБ определя интервюиращите органи на Държавната агенция за бежанците, които провеждат ускорена процедура в производство по общия ред. От доказателствата по делото е видно,че лицето А. Л. В. е определен за интервюиращ орган от страна на Председател на ДАБ. По силата на чл.61,ал.2 от ЗУБ,чужденецът подал молба за предоставяне на международна закрила,се регистрира в Държавната агенция за бежанците и му се открива лично дело. Регистрацията се извършва не по-късно от три работни дни след подаването на молбата, освен ако се прилага срокът по [чл. 58, ал. 4](#).Молбата е подадена в СДВНЧ-С. на дата 04.11.2019 година, но на датата на подаване на молбата не е извършена регистрация на чужденеца и на тази дата не му е открито лично дело,тъй като молбата не е подадена пред длъжностното лице пред ДАБ,а в СДВНЧ С.. Едва на дата 12.11.2019 година молбата на чужденеца е постъпила в ДАБ и на тази дата е извършена регистрацията на чужденеца. На следващо място, срокът за произнасяне по молбата започва да тече не от подаване на молбата, а от регистрацията на чужденеца. Предвиденият срок от 10 работни дни е започнал да тече от дата 13.11.2019 година и съответно на това изтичащ на 26.11.2019 година- вторник ,присъствен ден. Видно от решението,същото е издадено на дата 22.11.2019 година - в рамките на предвидения срок от 10 работни дни.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.70,ал.1 от ЗУБ,вр.с чл.13,ал.1 от ЗУБ.

При издаването на решението, Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално- правните разпоредбите на ЗУБ.

От събраните доказателства е установено, че оспорваният е поискал предоставяне на международна закрила на дата 04.11.2019 година, като молбата е подадена в СДВНЧ- С., а е регистрирана в ДАБ на дата 12.11.2019 година. Веднага след регистриране на молбата за международна закрила/,която според разпоредбата на параграф 1,т.10. от ДР на ЗУБ (нова - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) "Молба за международна закрила" е отправено искане за закрила от чужденец до Република България. Чужденец по смисъла на параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава- членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство,а "Чужденец, търсещ закрила" е този,който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/е проведено интервю от интервюиращ орган при ДАБ към МС на дата 19.11.2019

година.От своя страна, в съответствие с Директива 2013/32/ЕС,,молба за международна закрила“или,,молба“означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита,че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС за която се кандидатства;

в),,,кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение, а бежанец е гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г)

от Директива 2011/95/ЕС.Самата Директива предоставя право на Държавите-членки да предвидят ускоряване на процедура по разглеждане в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II и/или нейното извършване на границата в съответствие с член 43, ако: кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС; или кандидатът идва от сигурна страна на произход.След регистриране на молбата за предоставяне на закрила в съответствие с нормата на чл.70,ал.1 от ЗУБ, е открито лично дело в съответствие с чл.61,ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци,като на търсеция закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС,така,че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС.По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. От събраните доказателства е установено, че на оспорващия му е разяснено правото да поиска предоставянето на правна помощ, но той не се е възползвал от правото да поиска предоставяне на такава.Нещо повече дори- в хода на административното производство търсеция закрила под каквато и да е форма не е поискал предоставяне на правна помощ и такава му е отказана,за да е налице нарушение на чл.12,т.1,б.в. и г от Директива 2013/32/ЕС, сочещ, че на търсецо закрила лице не може да им бъде отказвана възможността да се свържат с ВКБООН или с други организации, които предоставят юридически съвети или други консултации за кандидати в съответствие със законодателството на засегнатата държава-членка на тях и на техните правни или други съветници в съответствие с член 23, параграф 1 се предоставя достъп до информацията, посочена в член 10, параграф 3, буква б), и до информацията, предоставена от експертите, посочени в член 10,параграф 3, буква г), когато решаващият орган е взел тази информация под внимание при вземането на решение по тяхната молба. На следващо място,няма и нарушение на нормата на чл.22 от Директива 2013/32/ЕС,постановяваща и

вменяваща в задължение на държави-членки на кандидатите да дадат възможност да се консултират за своя собствена сметка и по ефективен начин, с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение. Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. Нещо повече дори, вярно е, че съгласно разпоредбата на чл.23, ал.2 от ЗУБ Държавата осигурява условия за получаване на правна защита на чужденците, търсещи международна закрила в Република България, но също така е вярно, че за да бъде упражнено едно право, то следва да бъде заявено/ в конкретния случай, липсват доказателства оспорващият да е поискал предоставянето на правна помощ и такава да му отказана. В хода на административното производство административният орган е спазил разпоредбата на чл.58, ал.3 от ЗУБ, сочеща, че молителят, не по-късно от 15 дни от подаването на молбата, се информира писмено на разбираем за него език, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Когато обстоятелствата налагат това, тази информация може да бъде предоставена устно, а в конкретната хипотеза, още след регистриране на молбата на оспорващия е предоставена информация/Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за закрила до ДАБ, списъкът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език/отново липсват доказателства, че търсещият закрила е поискал да се свърже с лице или организация, и такъв достъп му е отказан. ЗПП визира кръга от субекти, които имат право на безплатна правна помощ, но също така и условията, на които следва да отговарят лицата, попадащи в предметния обхват на правната помощ, за да им бъде предоставена такава. Наред с това нито в ЗПП, нито в ЗУБ е предвидено задължение винаги и безусловно при подадена молба за закрила и то без изрично искане от страна на търсещия закрила административният орган служебно да предоставя правна помощ на всеки търсещ закрила. Съгласно член 22 от Директива 2013/32/ЕС-Право на правна помощ и представителство на всеки етап от процедурата, на кандидатите се дава възможност да се консултират за своя собствена сметка и по ефективен начин с правен или друг съветник, който е признат или оправомощен за такъв по националното право, по въпроси, които са свързани с молба за международна закрила, на всеки етап от процедурата, включително след отрицателно решение, а съгласно т.2 на чл.22 от Директивата, Държавите-членки могат да разрешат предоставянето на правна помощ и/или представителство от страна на неправителствени организации за кандидати в рамките на процедурите по глава III и глава V в съответствие с националното право. В чл.20 от Директивата посочено, че държавите-членки гарантират безплатната правна помощ и представителство да бъдат предоставяни при поискване в процедурите по обжалване, предвидени в глава V. Тя включва най-малкото подготовката на изискваните съдебни документи и участие в изслушването пред първоинстанционен съд от името на кандидата./ което отново сочи, че предоставянето на правна помощ на всички търсещи закрила зависи от тяхната воля и при поискване и след преценка на обстоятелствата, установени в съответния национален закон. На по-силно основание, нито в ЗУБ, нито в ЗПП има задължителност на правната помощ за който и да е орган или съд само от факта, че производството се развива по реда на ЗУБ. Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата- преди да се произнесе решаващият орган, на

кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от арабски език с помощта на преводач. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите, като на интервюто са му осигурени всички условия то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най-вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто,

в) избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетен език от кандидата, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводач от арабски език. **Производството е приключило без забавяне**, като в предвидения по чл.70 от ЗУБ срок от 10 работни дни от регистриране на молбата на търсещия закрила интервюиращ орган е приложил ускорена процедура в производството по общия ред, когато молбата за предоставяне на закрила е явно неоснователна. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, както и че производството е следвало да се развие в производство по общия ред. На първо място, при казаното по-горе, на интервюиращ орган по силата на изрична правна норма е предоставено правото да приложи ускорена процедура в производство по общия ред в срок от 10 работни дни от регистриране на молбата на чужденеца, търсещ закрила, когато молбата за предоставяне на статут е явно неоснователна. На второ място, именно тази свободна преценка на интервюиращ орган, предоставена по силата на закона, не подлежи на съдебен контрол, защото органът при наличието на предвидените в закона предпоставки е приложил ускорената процедура в производството по общия ред. На следващо място, при казаното по-горе в решението, интервюиращ орган е разполагал с оперативна самостоятелност, даваща му право на свободна преценка да приложи ускорената процедура в производство по общия ред. Предпоставки за прилагане на тази норма е молбата да е явно неоснователна. Коя молба е явно неоснователна е посочено в нормата на чл.13 от ЗУБ, като по т.1 и т.2/ които са послужили като основание за издаване на решението-молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице

условията по [чл. 8, ал. 1 и 9](#), съответно по [чл. 9, ал. 1, 6 и 8](#), и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване; Неоснователен е доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил бежанската му история, защото от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила, интервюиращ орган при ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му на произход.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че производството се е развило в СДВНЧ и след подаване на молбата за закрила, оспорващият е следвало да бъде освободен и предаден в ДАБ. На първо място, по делото липсват доказателства интервюто да е проведено в СДВНЧ-Б., а не в ДАБ. На второ място, изложените доводи в жалбата касаят заповедта за краткосрочно настаняване на чужденеца в СДВНЧ, но не и издаденото решение на интервюиращ орган при ДАБ. Дали заповедта за задържане/ принудително настаняване в СДВНЧ е законосъобразна или не и дали чужденецът следва да бъде освободен от СДВНЧ е въпрос, който не може да бъде обсъждан в настоящото производство, тъй като е недопустим косвен съдебен контрол на тази заповед. ВАС неведнъж се е произнасял в смисъл, че предходна заповед не е предмет и не може да бъде предмет на съдебен контрол в производство, образувано по жалба срещу друг административен акт, още по-повече в производство по чл.250 от АПК. В административното производство се преценява законосъобразността на пряко обжалвания административен акт и косвен съдебен контрол върху друг административен акт е недопустим. Така напр. в [Решение № 4868 от 16.05.2007 г. по адм. д. № 2555/2007 г., IV отд. на ВАС](#), РЕШЕНИЕ № 2937 ОТ 05.03.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 16743/2009 Г., IV ОТД. НА ВАС. Наред с това, съдът дължи произнасяне по спора, с който е сезиран и за неговото разрешаване и следва да установи приложимия закон и фактите, които осъществява конкретна хипотеза на правна норма, за да бъде приложена съответната диспозиция или санкция. В настоящото съдебно производство, чийто предмет на съдебен контрол Решение на Интервюиращ орган, съдът не притежава правомощия да извършва косвен съдебен контрол върху други актове, в това число и върху Заповедта за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Следва да бъде посочено още, че прилагането на "косвен" съдебен контрол в административния процес е в противоречие с изрични правни норми - АПК - [чл. 129 от АПК](#), уреждащ съединяването на жалби като единствена хипотеза, [чл. 132](#) и [чл. 133](#) от АПК, уреждащи подсъдността. Възможността за контрол относно действителността на административни актове, от които се пораждат права или задължения е ограничена изрично от специалния процесуален закон, в който по очевидни причини (проявление на принципите законност, обективност, служебно начало, добросъвестност и на липса на лице с правен интерес за оспорване) не е въведена хипотезата на [чл. 146, ал. 2, т. 2 от АПК](#) и е недопустимо по пътя на косвения съдебен контрол да се разширяват правомощията на съда, изрично ограничени от законодателя. В случая, не е налице и хипотезата на [чл. 17 от ГПК](#) във връзка с чл.144 АПК защото е налице противоречие на основни принципи на административния процес относно предмета на съдебния спор, който е различен от този в гражданския процес и не е налице неуреден случай. Нещо повече дори, цитираната в жалбата съдебна практика от страна на процесуалния представител на оспорващия- Определение на ВАС не касае конкретната хипотеза, е постановено по повод оспорване на Заповед за принудително настаняване в СДВНЧ, при което няма как да бъде приведена към конкретния случай, още повече, че дали настаняването на чужденеца в СДВНЧ е законосъобразно или не, няма как да бъде преценено в настоящото производство.

При издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най-вече от бежанската история на търсеция закрила е видно, че същият е напуснал родината си А. легално в края на месец юни 2019 година през Турция като е имал издадена виза за краткосрочно пребиваване в РБ тип „С“ и е дошъл в РБ по покана на брат си, а след изтичане срока на визата, през месец септември полицаи извършили проверка в дома на брат му и го задържали, а след това подал молба за закрила, напуснал е родината си, защото се е сбил с един негов съселаяни и той подал жалба до полицията, като напускането му е преди да получи призовка от съда, в А. не е имал проблеми от никакво естество, но берберите нямат никакви права и не получават жилище от държавата.

Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел, че историята на търсеция закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му по произход имат само и единствено битов и личен характер, а дори не се сочи на никакъв страх от преследване от който да било и или от каквато и да било организация или групировка. Напротив, от твърденията му е ясно, че е напуснал родината си А. легално със самолет през Турция, дошъл е България с редовни документи и с издадена виза тип «С» за краткосрочно пребиваване по покана на брат му, който живее в България и след изтичане срока на пребиваване в РБ, полицията е извършила проверка и го е задържала, в страната си по произход не е имал никакви проблеми включително и по отношение на етническата си принадлежност. Мотивът за напускане на А. не се базира на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и не може да бъде релевантен за предоставяне статут на бежанец. От доказателствата по делото е видно, че на фона на обществено-политическата и икономическа обстановка в А. оспорващият прави опит да създаде собствена бежанска история. Твърдението на оспорващия, че в страната му е имал проблеми поради това, че е берберин е неправдоподобно и би било достоверно ако оспорващият не идваше от регион, изцяло населен с бербери. Вярно е, че берберите представляват малцинство в А., но съгласно Глава II, § 54 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН» В по-голяма или в по-малка степен в много общества действително съществуват различия в отношението към различните групи. Лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване. Това става ако дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице като например: сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Конкретният случай би могъл да се приеме за

дискриминационен, но в никакъв случай не би могъл да се разглежда като дискриминация, водеща до ограничаване на човешките права. За липса на основания за предоставяне статут на бежанец говори обстоятелството, че чужденецът е пребивавал легално в РБ въз основа на издадена виза за краткосрочно пребиваване в РБ, легално е напуснал родината си А. и след изтичане на срока на пребиваване е продължил да пребивава на територията на РБ, а след като е бил задържан в СДВНЧ е подал молба за закрила и то не веднага, а близо два месеца след задържането му и ако в действителност чужденецът е търсил закрила от РБ, то той още при влизане на територията на РБ би поискал предоставянето на такава. Молбата за закрила е подадена едва след като лицето е задържано на СДВНЧ Б., след като е подал на дата 04.11.2019 година. Този факт сам по себе си опровергава твърдението на оспорващия, че в неговата страна изпитва основателен страх от преследване, защото ако оспорващият е изпитавал такъв страх от преследване, то той не би дошъл в РБ легално с издадена виза за краткосрочно пребиваване. Липсват основания за какъвто и да е основателен страх от преследване и този довод на оспорващия е само и единствено с цел получаване на международна закрила и защитната теза на оспорващия и не са налице никакви дискриминационни мерки спрямо оспорващия нито от държавен орган, нито от организация, на която държавата да не може да противостои.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак. Нещо повече дори- законосъобразно интервюиращ орган при ДАБ към МС е приел, че молбата на търсещия закрила е явно неоснователна, защото оспорващият се позовава на основания извън предмета на този закон и не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. Напротив единствената причина за напускане на страната си е осигуряване на по-добър живот.

Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Ж. конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“, съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН-това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Нещо повече дори- обстоятелството, че той е напуснал страната си, че той необезпокоявано и сам е решил да напусне страната си, а не поради заплаха от каквото и да е естество и това напускане не е основание за предоставяне на статут, тъй като това сочи не на заплахи, а за нежелание от друго естество.

Законосъобразно интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй

като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. От бежанската история на оспорващия е видно, че същият не е бил обезпокояван от никого, не е имал никакви проблеми с никого и единствената причина за напускане на родината си е да има по-добър живот. **Алжър** с официално название **Алжирска народно-демократична република** е държава в [С. А.](#) Нейна столица и най-голям град е [А.](#) С площ от 2 381 714 km² А. е най-голямата по площ държава в [А.](#) и [Арабския свят](#) и 10-та в света. На север граничи със [С. море](#), на юг – с [М.](#), [М.](#) и [Н.](#), на изток – с [Л.](#) и [Т.](#), на запад – с [М.](#) По оценка на Националната служба по статистика броят на населението на страната, при средногодишен прираст от 800 хил. души, достига 40 млн. д. през лятото на 2015 г. Страната е [полупрезидентска република](#), разделена административно на 48 провинции и 1541 общини. [Президент на А.](#) е [А. Б.](#) от 1999 година. А. е член на [Африканския съюз](#), [Арабската лига](#), [Арабския магребски съюз](#), [О.](#) и [ООН](#). Около 99% от населението на А. е съставено от [араби](#) и [бербери](#), има 25 000 [французи](#). Религиозен състав: 97% – [мюсюлмани](#) (предимно [сунити](#)) 3% – други (предимно [християни](#) и [юдеи](#)). **Берберите** (наричани също *имазиген*, „свободни хора“, ед.ч. *амазиг*) са [етническа група](#), обитаваща [С. А.](#) и говореща [берберски езици](#) от [афроазиатското езиково семейство](#). В [С. А.](#) има между 14 и 25 милиона говорещи берберски езици (виж [оценката на броя говорещи](#)), концентрирани главно в [М.](#) и [А.](#) с по-малки общности на изток до [Е.](#) и на юг до [Б. Ф.](#) Техните езици, берберските, образуват клон на афроазиатското езиково семейство, включващ много тясно свързани разновидности, между които [кабиле](#), [ташелхит](#) и [централноатласки тамазигт](#). А. е най-голямата страна в А.. Той се намира между Т. и М. по крайбрежието на С. море. Въпреки че страната има обширна земна площ, покриваща 2381 741 квадратни километра, която е почти еквивалентна на 3, 5 пъти по-голяма от територията на Т., тя има сравнително малко население от 40, 4 милиона жители. Населението е предимно от бербери, които са коренното население на А., и няколко малцинствени групи като турците, французите, италианците и испанците. Според Световния справочник на ЦРУ, по-голямата част от населението на А. има етнически произход от бербер. Въпреки това, голяма част от населението на А. не се идентифицира като бербер. Много бербери определят като араби поради арабското влияние от завоеванията на 7 и 8 век. Първоначално културата на

берберите е била повлияна от римляните и гърците, които окупирали територията на С. А.. Римляните и гърците донесоха християнството в региона. През 7 век У. империя от С. разширила своята територия до С. А.. В резултат на това арабите завзеха С. А. от римските и гръцките окупатори. Ислямът беше въведен в региона. Арабите бяха доста агресивни в "арабизирането" на берберите и очевидно успяха. Берберите се занимават с разнообразни стопански дейности от селското стопанство, кочове, керамика, тъкане и търговия на дълги разстояния. Малко население от бербери все още говори берберския език, докато повечето говорят арабски или европейски езици.

Наред с това, от приложената Справка за А. е видно, че има нападения и арести на тези бербери, които търсят автономна и културна свобода в региона на К. в А. в средата на месец юни, но от бежанската история на оспорващия е видно, че той не е привърженик на това политическо движение, не е имал никакви проблеми в страната си на произход, а предприетите действия на Правителството срещу протестиращи бербери/ арести и други мерки/ не могат да доведат до извод, че е налице безогледно насилие в А..

Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия И. е видно, в И. няма въоръжен конфликт. Спрямо търсещия закрила не са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне в страната си на произход, то той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставянето на хуманитарен статут.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото. С връщането му на територия в страната на произход, където няма въоръжен конфликт, търсещият закрила, няма да бъде изложен на реална опасност от посегателства, като изтезание или нечовешко и унижително отнасяне или наказание, както и на тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини/.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на

административните актове и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенция за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖАДАВА Решение №УП-ОК-29/22.11.2019 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което последният на основание чл.70,ал.1,вр.с чл.13,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ отхвърлил молбата на А. Т. Х. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението НЕ подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл.85,ал.4 от ЗУБ.

СЪДИЯ: